

תלמוד

רבי לעזר בשם רבי הושעיה: הסיע דעת טעון צורה. – אמר רב הושעיה: מתניתה אמרה כן: תעובר צורתו ויצא לבית השריפה. – אמר רבי יוסי: ויאות?! לאוכלו – אין את יכול, שמא נתקלקלה צורתו. [לשורפו – אין את יכול, שמא לא נתקלקלה צורתו.] לפום כן צרך מימר: תעובר צורתו ויצא לבית השריפה.

אור לישירים

לא בא לידי נותר והוא כשר לאכילה (המוסגר הושלם על פי "שרידי הירושלמי"). ויש להציע מסקנה: **לפום כן צרך מימר**: – לפיכך צרך (היה צריך) לומר (לכן יש להסיק מן האמור לפני כן): **תעובר צורתו ויצא לבית השריפה** – מניחים את הבשר עד שיהא נותר ודאי ושורפים אותו. לדעת רבי יוסי הבשר טעון עיבור צורה מחמת הספק שיש בו, אבל לא לפי שנפסל משום היסח הדעת, ולכן אין ראיה מהמשנה שהיסח הדעת טעון עיבור צורה (בנוסח הבבלי של מסכת שקלים אין המימרה של רבי יוסי).

בבבלי פסחים לד,א אמרו: אתמר: היסח הדעת (דבר קודש שמסיחים את הדעת מלשומרו) - רבי יוחנן אמר: פסול טומאה הווי (פסול מחשש שמא נטמא הדבר), ורבי שמעון בן לקיש אמר: פסול הגוף הווי (פסול לעצמו הוא בגוף הדבר).

בבבלי שם אמרו, שלרבי יוחנן הסובר פסול טומאה הוא, אם נפסלו קודשים בהיסח הדעת, הם צריכים עיבור צורה לפני שריפתם, שאי אפשר לשורפם מיד, שמא טהורים הם, והרי אסור לשרוף קודשים טהורים, לכן צריך להניח אותם עד שתעובר צורתם וישרפו, ולרבי שמעון בן לקיש הסובר פסול הגוף הוא, הם נשרפים מיד, שהרי אפילו לא נטמאו הם פסולים.

לפי רבי לעזר בשם רבי הושעיה שאמר בירושלמי כאן שהיסח הדעת טעון עיבור צורה, היסח הדעת הוא פסול טומאה.

טעון צורה

כן הוא הסגנון הרגיל: "טעון צורה", במקום: "טעון עיבור צורה", וכן הוא בירושלמי פסחים כמה פעמים. וכן הוא הסגנון גם בבבלי פסחים ומנחות בכתבי יד ("צורה" במקום "עיבור צורה") ("הירושלמי כפשוטו" פסחים ו,ו).

☆☆☆

וייפסל מאכילה (ר"ח בבבלי פסחים, ורמב"ם בפירושו המשנה), ואז הוא נשרף.

☆☆☆

תלמוד

קובעים: **רבי לעזר** (בן פדת, אמורא בדור השני) אמר **בשם רבי הושעיה** (מגדולי אמוראי ארץ ישראל בדור הראשון): **הסיע דעת** (בנוסח הבבלי של מסכת שקלים: 'הסיה דעת') **טעון צורה** – היסח הדעת (העתקת המחשבה, התעלמות, חוסר תשומת לב) פוסל בשר קודשים, וצריך להניח את הבשר עד שתעובר צורתו (המסיח דעתו מלשומרו קודשים מטומאה - הרי הם נפסלים, משום חשש שמא בזמן שהסיח דעתו נגעה בהם טומאה ואינו יודע, והם צריכים עיבור צורה לפני שריפתם, שאי אפשר לשורפם מיד, שמא טהורים הם, והרי אסור לשרוף קודשים טהורים, לכן צריך להניח אותם עד שתתקלקל צורתם, ואז ישרפו).

ומציעים סיוע: **אמר רב** (ב"שרידי הירושלמי": ר') **הושעיה** (רב הושעיה - אמורא בדור השלישי): **מתניתה אמרה כן**: – המשנה (המקור התנאי, והוא המשנה כאן) אומרת כך (שהיסח הדעת טעון עיבור צורה): **תעובר צורתו ויצא לבית השריפה** – הבשר שהיה אבוד ונמצא בעזרה או בירושלים טעון עיבור צורה, לפי שלא נפסל הבשר אלא משום היסח הדעת כשהיה אבוד.

ודוחים את הראיה: **אמר רבי יוסי** (מגדולי אמוראי ארץ ישראל בדור הרביעי): **ויאות?! (בתמיהה) – ויפה?! (וכי נכון אמר רבי הושעיה, שהבשר שנמצא בעזרה או בירושלים טעון עיבור צורה, לפי שנפסל משום היסח הדעת?! והרי הבשר טעון עיבור צורה מטעם אחר, כמבואר להלן) לאוכלו – אין את יכול, שמא נתקלקלה צורתו** – אי אפשר לאכול את הבשר, שמא הוא נותר. [לשורפו – אין את יכול, שמא לא נתקלקלה צורתו – אסור לשרוף את הבשר, שמא עדיין